Tenth Sunday after Pentecost
Tenth Sunday of Matthew

Icon of Saint Maximos the Confessor -- August 13th

August 13, 2017

Tenth Sunday after Pentecost

Leave-taking of Transfiguration

Translation of the Relics of

Our Venerable Father Maximus the Confessor

Festal Tone

Schedule of Services for August 14 – August 20

Monday, August 14 – Prefeast of Dormition;
6:00 PM – Great Vespers and Lytia (satisfies obligation)

Tuesday, August 15 – Feast of the Dormition of the Mother of God
9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

Wednesday, August 16 – Postfeast of Dormition; Translation of the Image Not-Made-By-Hands of Our Lord Jesus Christ from Edessa to Constantinople; The Holy Martyr Diomedes, physician
9:30 AM – Parastas ✠ Bishop Richard; 1st anniversary

Sunday, August 20 – Eleventh Sunday after Pentecost; Postfeast of Dormition; The Holy Prophet Samuel
9:30 AM – Divine Liturgy For All Parishioners

Thank You!

Regina Wagner is home from the hospital and is recovering from her surgery.
She expresses her sincere thanks to all those who have kept her in their prayers, called, visited and sent cards. It means so very much to her!

She also asks for your continued prayers for her continued recovery.

Fr. James will be away...

Fr. James will be out of town from August 19 through August 22. Fr. Frank will be celebrating the Divine Liturgy next Sunday.

In case of an emergency please contact:

Fr. Frank Avant at	(760) 805-1667
Fr. Brian Escobedo at	(858) 277-2511
Fr. James Babcock at	(714) 600-3660
Fr. Ihor Koshyk at	(323) 663-6307

Dormition Fast – August 1-14th

Each year the Church observes a 2 week fast from August 1st through 14th, the Dormition (or "Falling Asleep") of the Mother of God. This great feast is called the "Summer Pascha" as it commemorates the death, burial, resurrection, and ascension of the Mother of God. As with all the fasting periods, we should take stock of our lives through serious reflection and we should also avail ourselves of the Holy Mystery of Confession.

Parish Meeting Reminder

This Wednesday, August 16, there will be a general meeting of the parish. This meeting will at 6:30 PM.

Please plan to attend this important meeting.

Parish Picnic

Mark your calendars:

Saturday September 23rd

It will take place in Crown Point Park, Mission Bay. We will have hamburgers, hotdogs, drinks. There will be activies for all. Bring your lawn chairs.

Cost: 10 years of age and younger $5.00
11 and up - $15.00

I don't have Twitter, so I just go announcing out loud what I'm doing at random times...

I got 3 followers but I think 2 of them are cops...

ЛІТУРГІЙНЕ ЖИТТЯ НА ПАРОХІЇ

Літургійна молитва — джерело та ісповідування життя Церкви

Преосвященний владика Венедикт (Алексійчук)

Сучасне літургійне життя

(продовження)

Катедральна та монастирська літургійна традиція

Сьогодні наше церковне життя являє хоча й багате різноманіттям обрядів та текстів, але й складне для загального розуміння поєднання монаших та парохіяльних традицій Єрусалимської та Константинопольської катедр, як також монастирів студитського та саваїтського уставів. Ідеалом монастирської традиції є безперервна молитва спільноти чи особи, яка особливим чином присвятила своє життя унікальному способові спілкування з Богом. Вона вимагає перебування у щільному монастирському комплексі, передбачає довшу псалмодію та спільні трапези, передбачає компактну молитовну спільноту. Ідеалом монастирської молитви є контемплятивне споглядання. Ідеалом катедральної традиції є явління Царства Божого в усій його красі та величі. Її учасниками є люди, які живуть у світі і покликані проповідувати Царство Боже у ньому. Піснеспіви монаших спільнот закликають до заглиблення в себе, у нашу грішність перед лицем Бога; катедральні богослужіння — до прослави за творіння, до проповіді преображення світу у Христі. Одні краще підходять до періодів посту і призадуми, інші — для висловлення святкової радості при поминанні величних діл Божих, вчинених Ним для спасіння людини. У цій перспективі ми повинні думати над молитовним життям ієреїв та мирян на парохії. Дуже гарно про це висловився один із провідних літургістів сучасності о. Хуан Матеос: "Найпершою ціллю літургійної реформи в цьому напрямку було б розрізнення двох традицій, парохіяльної та монашої, щоб простий, глибокий та сучасний спосіб відправи утрені та вечірні став знову доступним для Божого люду".[1]

Однозгідність літургійних богослужінь

Літургійна традиція УГКЦ у питанні формування літургійної ідентичності дотепер позначена протистоянням та намаганням "просунути своє" двох основних партій: т.зв. "патріархальників" і т.зв. "василіан". Наслідком цього є нездоровий плюралізм літургійних традицій та перекладів літургійних текстів. Цьому нарешті треба покласти край. І дуже доброю нагодою для цього є запланований синодом УГКЦ план перекладу літургійних текстів. Його треба робити, не оглядаючись на попередні спроби і не прив'язуючись до тої чи іншої "традиції" перекладу. Потрібно створити новий переклад офіційних літургійних текстів нашої церкви. І робити літургійні видання у двох перспективах — для клиру та для людей. Абсолютно неприйнятною є нинішня ситуація, коли священиків зобов'язано до служіння Божественної літургії св. Йоана Золотоустого за певним виданим варіантом тексту, а для вірних не здійснено відповідного видання. Перший крок у цьому напрямку вже робимо через намагання зробити єдиний календар для цілої церкви та через переклад літургійного псалтиря.

---

1 J. Mateos, The Origin of the Divine Office // Worship 41 (1967), 485.

Літургійна естетика

Літургія живе красою. Від того, як мовиться слово, звучить піснеспів, від самого естетичного оформлення літургійного простору залежить наше свідчення Христа та Його Царства. Існує проблема дяківського співу, який у дуже багатьох випадках є нечітким та невиразним. Відсутність місць формації майбутніх провідників літургійного співу приводить до того, що дяки не вміють провадити спів спільноти, залучати людей до спільної участі в богослужінні. Наслідком цього є факт, що люди почуваються на богослужінні як в театрі, не відчувають своєї участі у богослужінні. Те саме можна сказати і про естетичне оформлення літургійного простору. Про наші сучасні церкви рідко можна сказати разом із послами св. Володимира: "Ми не знали чи ми на землі, чи на небі". Богоявлення Христа відбувається також у тому, що Церква, подібно до розкаяної жінки-блудниці, виливає на ноги Христа найкращі пахощі, не економить на естетиці задля інших, безперечно теж дуже важливих вимірів вияву любові до Спасителя.

За 20 років після виходу церкви з підпілля багато було зроблено для формування належних богословських центрів для підготовки священиків і катехитів. Сьогодні прийшов час думати про відповідні навчальні програми для дяків та паламарів. Церковні співці є відповідальні за молитву на парохії в такій самій мірі, як і священики, адже під час вечірні, утрені та інших богослужінь співці виголошують і співають великий об'єм молитовних текстів. Від якості співу дяка значною мірою залежить розуміння вірними богослужбових текстів, а відтак і сама літургійна молитва. Те саме стосується паламарів. Від їхньої літургійної освіти залежить, як виглядатимуть наші храми, через розпис, чистоту та естетичне оформлення яких не в останню чергу формуватиметься літургійна тотожність наших вірних. Сьогодні чини співця, читця та піддиякона є перехідним ступенем до таїнства Рукоположення, але вони цілком можуть стати самостійними благодатними впровадженнями наших вірних до особливого літургійного служіння на крилосі, амвоні та у святилищі.

Літургійний провід парохії

Сучасна парохія функціонує завдяки праці священика, інколи до неї долучається катехит. Вишкіл дияконів, дяків (співців) та паламарів (піддияконів) міг би створити нову модель літургійно-катехитичної праці парохії. Завдяки співпраці цих осіб парохія могла б формувати літургійну поставу її членів, для яких участь у літургійному житті стала б життєво необхідною. Через створення можливостей участі у регулярній літургійній молитві вірні могли б навчатися автентичних форм особистої та спільної молитви. Літургійна традиція, зокрема у її візантійському варіанті, особливо пристосувала свої богослужіння до безпосередньої формації тих, які беруть участь у щоденному богослужбовому житті церкви. Виховання до молитовного життя неможливе без забезпечення достойної участі вірних у самих богослужіннях. Літургійна постава священика, диякона, дяка та паламаря є основним чинником, який буде навчати парохіян любити і плекати молитву. Починати таку катехизу можна із уважного читання літургійних текстів із короткими поясненнями у переддень неділь та головних свят літургійного року.

*За публікацією у Квартальний обіжник. Патріарша літургійна комісія, Львів (березень-квітень) 2012, 4-21.

Contemporary Liturgical Life
(continued)

The Liturgical Tradition of the "cathedral" and of the "monastery"

Although in our church life today there is manifest a richness of liturgical tradition due to rituals and texts, that richness is also the complex coming together of the monastic and "cathedral" traditions of Jerusalem and Constantinople including also the Studite and Sabaitic "monastery" traditions, which is difficult for the common person to comprehend. Essentially, the ideal goal of the monastic tradition is continuous prayer, whether in community or personally, where the monastic has especially devoted their life to a unique way of communing with God. It requires dwelling in a tightly unified monastery complex foreseeing the need for longer psalmody, shared meals, and the prayer-life of a compact community. The ideal of monastic prayer is contemplative prayer. The ideal goal of the cathedral tradition is the manifestation of the Kingdom of God in all its beauty and grandeur. Its participants are people who live in the world and are called upon to proclaim the kingdom of God within the world. The song traditions of monastic communities invite one to go deeper within oneself to discern our sinfulness in the face of God; whereas cathedral liturgical worship services invite us to praise for creation, to preaching the transfiguration of the world in Christ. The former is better suited to periods of fasting and for reflection, the latter - to expressions of festal joy as we commemorate the greatness of works of God, undertaken by Him for the salvation of humankind. It is from this perspective, that we should consider the prayer life of priests and laity at the parish. This was expressed very well by the premier liturgist of our times, Father Juan Mateos: "The most immediate goal of liturgical reform in this direction would be to distinguish between the two traditions, parish and monastic, so that a simple, deep and contemporary way of celebrating the Liturgy of Matins and the Liturgy of Vespers would once again be accessible for the people of God". [1]

1 J. Mateos, "The Origin of the Divine Office", Worship, Vol. 41 (1967), p. 485.

Conformity of liturgical worship services

When it comes to the matter of the formation of our liturgical identity, the Liturgical tradition of the Ukrainian Greco-Catholic Church has thus far been marked by the opposition and attempts to "promote one's own" on the part of the two main factions: the so-called "Patriarchalists" and the so-called "Basilians". The result of this has brought us an unhealthy pluralism of liturgical traditions and even of translations of liturgical texts. This should finally be put to an end. With that goal in mind a very good opportunity is at hand with the creation of a plan at the initiative of the Synod of the UGCC for the translation of liturgical texts. It should be done without regard for previous attempts and without any ties to one or the other "traditions" of translating. We need to create a new translation of the official liturgical texts of our church. And such liturgical editions ought to be done with both in mind - the needs of the clergy and the needs of the people. The current situation in which priests are obligated to serve the Divine Liturgy of St. John Chrysostom in accord with one very specific printed edition of this text, while the faithful have no matching edition that can be put into their hands, is absolutely unacceptable. The first step in this direction has already been taken since, the creation of a single calendar for the whole church and of one [Ukrainian] translation of the Psalter for liturgical use are already being worked upon.

Liturgical aesthetics

The Liturgy lives by virtue of beauty. Hymnody depends on the way in which the words are pronounced. Our ability to witness Christ and His kingdom to the world depends upon the aesthetic design of liturgical space. There is a problem when cantors sing in such a way that, in many cases, the words are unclear or mumbled. Since our Church lacks centers for the formation of future leaders of liturgical singing, we have now come upon the problem that many cantors are not trained in practical methods of

leading the singing of a worshiping community in such a way that would include the faithful to a common participation in liturgical worship services. The consequence of this is the fact that people feel that attending worship is like going to the theater; they do not feel welcomed [by the cantor or by the choir] to participate in worship. The same can be said about the aesthetic design of the liturgical space. When it comes to some of our modern churches rarely can what the ambassadors of Saint Volodymyr had to say be repeated today: "We did not know whether we were on earth or in heaven." The Theophany of Christ occurs no less when the Church, following the example of the repentant sinful woman, chooses to pour upon the feet of Christ the very best aromatic myrrh; there can be no such calculating of costs, that would short-change on aesthetics in order to afford other (doubtlessly also important) ways of demonstrating our love for the Savior.

In the 20 years after the Church of the underground was resurrected much was done to form a proper theological training center for priests and catechists. Today, it's time to think about training programs for cantors and sextons. Church singers are responsible for prayer at the parish in the same way as priests, because during the liturgies of Vespers, Matins and other liturgical worship services it is the singers who proclaim and sing the greater volume of the prayer texts. The ability of the faithful to comprehend the liturgical texts is significantly dependent on the quality of the cantor's singing, and thus also whether or not liturgical prayer can actually take place among them. The same applies to sextons. The quality of their liturgical education is reflected in the appearance of our churches; the liturgical identity of our faithful is no less formed by the quality [or lack of it] in the iconography, cleanliness and the aesthetic design of our churches. Today the Orders of Singer, Reader, and Sub-Deacon are simply stepping stones on the way to the Holy Mystery of Ordination [to the Diaconal and Priestly ministry], but there is no reason why they cannot become independent grace-filled introductions of our faithful into specialized liturgical ministries within the Krylos (choir stand), Amvon (solea), and Holy Altar (sanctuary).

Liturgical leadership in the parish

Currently the parish is able to function thanks to the labors of the priest, oftentimes combined with that of a catechist. The training of Deacons, Cantors (singers) and Sextons (subdeacons) could very well create for us a new model for liturgical-catechetical work in the parish setting. Thanks to the cooperation of these individuals, the parish could provide for the proper formation of a liturgically minded conscious and behavioral attitude within its members, for whom participation in the liturgical life of the parish would become "vital" (life-giving and life-sustaining). Through creating opportunities for participation in regular liturgical prayer, the faithful would be able to learn authentic forms of personal and communal prayer. The liturgical tradition, particularly in its Byzantine form, is especially adapted in its liturgical worship services to the direct spiritual formation of those who participate in the daily liturgical life of the church. It is impossible to educate the faithful on how to pray without ensuring that they have access to a worthy participation in the very same liturgical worship services. The Liturgical posture of the priest, deacon, cantor and sexton are essential factors capable of teaching parishioners how to love and cherish their own prayerlife. We can already now begin such a catechesis simply by making sure that liturgical texts are read carefully and that brief explanations on the eve of Sundays and Major Holy Days of the liturgical calendar year be given.

The Ukrainian text is the original and official text; English translation by Fr. John (Ivan) Chirovsky.

[Translator's Notes].
Regarding "*symbol*": For a clear explanation of the difference between a "symbol" and a "sign" and of the Byzantine Church's "symbolic understanding of the world", see: Joseph H. J. Leach and Rev. Associate Professor Lawrence Cross. Image, Symbol and Mystery: An Eastern Christian View of the Sacraments. (Faifax, VA: Eastern Christian Publications, 2009). Pp. 29-31.

Regarding "mysterious". Bishop Kallistos Ware writes that "A mystery is … something that is revealed for our understanding but which we can never understand exhaustively because it leads into the depth or the darkness of God." For the citation of this and a further explanation of the Byzantine Church's use of the terms "mystery" and "mysterious", see: Ibid. 28-29

"We as a church descended from the mission of the Slavic Apostles Cyril and Methodius – great translators of the Scripture and liturgy – have an extraordinary mission to continue this tradition so we may pray properly and profoundly in English, in Spanish, in Portuguese, in Chinese, in Ukrainian. That is why the question of inculturation is very important. In Ukraine as well, because I think that the modern Ukrainian person often does not understand the old, outworn words, and they have to be presented in a new way. One boy from the province of Misiones told me this: "You know, Bishop, if the church is a museum that preserves very well the cultural artifacts of the past, then one can visit it once a year, like every other museum; but to live in a museum... no thanks." So we want our church to be alive and able to give this."

- Patriarch Sviatoslav

A Matter of Perspective

Three clergymen were deep in a discussion of the best positions for praying while a telephone repairman worked nearby.

"Kneeling is definitely best," claimed one.

"No," another contended. "I get the best results standing with my arms outstretched to heaven."

"You're both wrong," the third argued. "The most effective prayer position is lying on the floor facedown."

The telephone repairman could contain himself no longer. "Hey, guys," he interrupted, "the best prayin' I ever did was hangin' upside down from a telephone pole."

Sunday offering for August 6

Amount	Number
$5.00	1
$10.00	1
$15.00	1
$20.00	2
$30.00	1
$40.00	3
$46.00	1 (loose)
$50.00	1
$100.00	1
$105.00	3
$120.00	1
$160.00	1
$300.00	1
$1326.00	

Parishioner Total: $1316.00
Guest: $10.00

Average / parish household (43): $16.87 (anomaly)
Weekly Stewardship Goal: $2200.00

Deficit: <$884>

Parish Committees

Finance Committee:
Myra Heltsley
Stephen Hojsan
Maria Hughes

Pastoral Council:
Vladimir Bachynsky
Olena Bankston
Gabriel Espedal
Mark Hartman
Luke Miller

Stewardship (fundraising) Committee:
Susan Avant
John Heltsley (*fundraising consultant*)

Social Committee
Olena Bankston
Olga Fedunyak
Mary Kitt
Michael Miller
Olga Miller
Lubomyra Yoldas

Божі заповіді та Євангельські блажнства
Катехуменат і катехизація дорослих в УГКЦ

Патріарша катехитична комісія УГКЦ
Катехитично-педагогічний інститут УКУ

Вступ

Аж ось один приступив до нього й наше:
«Учителю! Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне?»
Ісус сказав до нього:
«... Як хочеш увійти в життя, додержуй заповідей»

Мт 19,16-17

Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне? Як розрізнити добро і зло? Як бути щасливими? У чому сенс життя? Ці питання є вкрай важливими для кожної людини, вони постають із глибини серця. Відповідь на них дає нам Ісус Христос, кажучи: «Я — путь, істина і життя» (Йо 14, 6). Христос вказує нам спосіб і шлях, навчає, як жити, щоб мати повноту життя — жити в Божому Царстві, бути щасливими: «Як хочеш увійти в життя, додержуй заповідей» (Мт 19,17).

Десять Божих заповідей, які Господь Бог дарував через Мойсея своєму народові на горі Синай, були дороговказом для Божого народу. Дотримування заповідей було запорукою Божого благословення: «Тож коли щиро слухатиметеся мого голосу й дотримуватиметеся мого завіту, будете моєю особливою власністю з-поміж усіх народів, бо моя вся земля. Ви будете в мене царством священиків, народом святим» (Вих 19, 5-6).

Ісус Христос не скасував старозавітного закону, а доповнив його. Проголошені Ісусом Христом Дві головні заповіді любові та Євангельські блаженства є законом Божественної любові та благодаті, великим кодексом християнської моралі й духовності. Вони вказують, як досягти блаженства — повноти щастя.

Ісус Христос своїм життям показує нам, як жити. Виконуючи Божі заповіді та живучи згідно з Євангельськими блаженствами, уподібнюємося до Ісуса Христа, який жив ними вповні, переходимо від закону до благодаті у Христі. Митрополит Андрей Шептицький зазначає: «Очевидно, в тих блаженствах дає Христос неначе зібрання цілого Євангелія в головних приписах і вказівках. Та все-таки чесноти, представлені тими блаженствами, є чимось незвичайним, величним, що перевищує усі людські поняття»[1].

---

1 Митрополит Андрей Шептицький. Божа мудрість // Пастирські послання 1918 — 1939 рр.. т. 2 Львів: Видавництво «АРТОС» 2009.

Посібник «Божі заповіді та Євангельські блаженства» розкриває зміст Двох головних заповідей любові, Десяти Божих заповідей та Євангельських блаженств як норм християнського життя, відносин з Богом і ближніми. Метою і завданням цього видання є допомогти усвідомити основні засади вчення Церкви про Божі заповіді та Євангельські блаженства й формувати уміння застосовувати їх у щоденному житті:

- проаналізувати їх місце і значення у житті християнина;
- у їх світлі розглянути критерії, принципи та норми моралі щодо оцінки вчинків людини;
- навчити згідно з ними оцінювати свої вчинки;
- формувати на їх основі світогляд, норми поведінки, уміння застосовувати їх у щоденному житті.

Основою цих катехиз є Святе Письмо, святі Отці Церкви та наш Катехизм «Христос — наша Пасха». їх адресатами є дорослі особи, які бажають глибше пізнати зміст християнської моралі та жити згідно з нею.

Дорогі працівники у Божому винограднику! Подаємо до Ваших рук напрацювання відповідно до програми, затвердженої Синодом Єпископів УГКЦ для катехизації дорослих[2]. Сподіваємося, що цей посібник допоможе Вам практично застосовувати Катехизм нашої Церкви «Христос — наша Пасха» у катехитичному служінні. Це напрямні для катехита, які він може творчо змінювати і доповнювати відповідно до ситуації. Наприкінці розгляду кожної заповіді чи блаженства задля поглиблення тематики подано рекомендації щодо текстів для самостійного опрацювання.

Хай цей посібник допоможе усім людям, які бажають глибше зрозуміти і прийняти принципи й особливості християнського життя, бути учнями Христа, уподібнюватися до Нього, слідувати за Ним до святості й перебувати з Ним у Божому Царстві.

с. д-р Луїза Цюпа СНДМ,
заступник голови Патріаршої катехитичної комісії УГКЦ
директор Катехитично-педагогічного інституту УКУ

---

2 Постанови Патріаршого Синоду єпископів УГКЦ (Київ, 11-17 серпня 2013 року), рішення № 23.25.

Тема 1

Дві головні заповіді любові

Розуміння поняття «заповідь»

Для чого Бог дає людям заповіді?

Створивши людину на свій образ і подобу, Господь Бог наділив її розумом і свобідною волею. Бог оселив її в раю, дав їй свободу та заповідь: «З усякого дерева в саду їстимеш; з дерева ж пізнання добра й зла не їстимеш» (Бут 2,16-17). Таким чином Бог перший шанує гідність і свободу людини, бо даючи заповідь, Він залишає за людиною можливість робити вільний вибір.

Навіть коли людина порушила Божу заповідь — зірвала плід з дерева пізнання добра і зла, посягнувши на те, що їй не належить, – Господь шанує її вибір. Наслідки порушення заповіді — схильність людини до гріха, страждання, смерть. Однак Бог — люблячий Отець — не покидає людину, а піклується і провадить її, обіцяє визволити її з неволі гріха і супроводжує на шляху спасіння.

Бажаючи, щоб людина була вільною і щасливою, Бог дає їй заповіді — правила життя, дороговкази для життя з Богом. Виконуючи заповіді, виявляємо нашу любов до Бога, який нас любить, співдіємо з Ним. Якщо не виконуємо заповідей, то відвертаємося від свого Творця — джерела любові і життя.

Господь із любові до нас відкриває нам свій Закон як «дорогу життя», якою кличе нас вийти з рабства гріха до свободи дітей Божих. Господь дає нам заповіді, які скеровують нас до праведного життя, але не позбавляють свободи і відповідальності за вчинки.

> Коли людина полюбить Бога, тоді для неї є милим все, що Богові належить, що до Бога веде і що Йому миле. Тоді дорогим і милим стає їй Боже слово, через яке вона краще пізнає Бога, і Божий Закон, в якому виражена Його воля, і молитва, якою з Ним розмовляє. Мила їй також кожна людина, бо в ній вона бачить Божу дитину. Так любов Божа просвічує ціле життя людини. А головно просвічує вона взаємовідносини між людьми (митрополит Андрей Шептицький, *Найбільша Заповідь*)

Свобода і моральна відповідальність людини

> Учителю! Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне? — Як хочеш увійти в життя, додержуй заповідей (Мт 19.16-17).

У чому полягає свобода людини?

Бог дає людині свободу. Божі заповіді не обмежують її вибору, а скеровують до повноти свободи і моральної відповідальності. «У створенні людина отримала здатність обирати й шляхом правильного вибору перейти до справжньої свободи. **Лише свідомо й добровільно обираючи Бога, людина стає вповні свобідною, живе у свободі самого Бога»** (Катехизм УГКЦ 732).

Господь покликав людину до святості, свободи й відповідальності. Схильність людини до зла з'явилася внаслідок гріха прародичів. Христос, зціливши нас, дарував нам свободу дітей Божих, показав, як обирати добро — робити життєвий вибір, який провадить до визволення, обожествлення. У цьому скріплює нас Божа благодать, приймаючи яку, долаємо наші гріховні схильності і зростаємо у чеснотах.

Господь вкладає в кожну людину внутрішній закон — сумління, яке вказує людині, чи її вчинок є добрим чи злим. «Бог дав нашій душі чуйного і недрімаючого суддю, тобто сумління. Нема між людьми жодного такого чуйного судді, як наше сумління» (св. Йоан Золотоустий, Про Лазаря 4).

Людина здатна усвідомлювати мету й наслідки своїх вчинків і керувати своїми діями, які можуть наближувати її до Бога або віддаляти. «Хто відважується на вчинок героїчної любові — стає героєм, а хто добровільно погоджується вчинити вбивство — стає вбивцею» (Катехизм УГКЦ 737).

> Гідність людини вимагає, щоб вона діяла за свідомим і добровільним вибором, тобто особисто, за внутрішнім поштовхом та переконанням, а не через якийсь сліпий інстинкт чи суто зовнішнє приневолення... Свобода людини, ураженої гріхом, може здійснити цю спрямованість до Бога лише за допомогою Божої благодаті. Але кожному доведеться дати звіт про своє життя перед судом Божим відповідно до того, що саме творив, добро чи зло (II Ватиканський Собор, *Пастирська конституція про Церкву в сучасному світі* «Радість і надія» 17).

Заповіді любові

Які головні Божі заповіді?

Бог створив і покликав людину до щастя, і тільки в єдності з Богом людина може осягнути повноту щастя. Святе Письмо свідчить, що впродовж історії людства Бог дбає про людину, провадить її, промовляє до неї, Пізнаючи Божу любов і опіку, людина вільно відповідає любов'ю до Бога, до інших людей, до створеного Богом світу виконуючи ЙОГО волю.

Бог дає і здійснює свої обітниці через обраних людей – патріархів і пророків. Так, на горі Синай через Мойсея Він передає Десять заповідей, виконуючи які, людина перебуває в єдності з Богом (див. Вих 20,2-17)

Я – Господь, Бог твій.
1. Нехай не буде в тебе інших богів, окрім Мене.
2. Не взивай намарно імені Господа, Бога твого.
3. Пам'ятай день святий святкувати.
4. Шануй батька твого і матір твою.
5. Не вбивай.
6. Не чужолож.
7. Не кради.
8. Не свідчи ложно на ближнього твого, і
9. Не пожадай жінки ближнього твого.
10. Не пожадай нічого того, що є власністю ближнього твого.

Вповні обітниця спасіння і об'явлення Божої волі сповнилася в Сині Божому Ісусі Христі та Його Євангелії: «Сповнився час, і Царство Боже близько; покайтеся і вірте в Євангелію» (Мр 1,15).

Ісус Христос перемінює наші відносини з Богом, іншими людьми, світом. Даючи нам заповіді блаженства, Він закликає, щоб наша любов до Бога і до ближнього виявлялися у наших словах, вчинках, стосунках. Кличе нас до життя вповні, до справжнього щастя — блаженства (Мт 5, 3-12):

Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне.
Блаженні тихі, бо вони успадкують землю.
Блаженні засмучені, бо будуть утішені.
Блаженні голодні та спраглі справедливості, бо вони наситяться.
Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя.
Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога.
Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться.
Блаженні переслідувані за правду, бо їхнє Царство Небесне.
Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та виговорювати всяке лихо на вас, обмовляючи мене ради.
Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі;
Так бо переслідували пророків, які були перед вами.

Ісус Христос спасає нас і дає нам заповіді, щоб живучи і діючи згідно з ними, ми перебували з Богом, щоб Бог був осердям і основою нашого життя. Власним життям Він відкриває нам, як вірити, як вповні покладатися на Бога, як любити Бога понад усе, а ближнього — як самого себе.

Ісус Христос вповні об'являє нам Божу любов і Його волю. Він навчає нас, що весь закон і всі заповіді містяться у двох головних заповідях – «заповідях любові».

На питання: «Учителю, котра найбільша заповідь у законі?» Ісус дає відповідь:

«Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю: це найбільша й найперша заповідь.

А друга подібна до неї: Люби ближнього твого, як себе самого. На ці дві заповіді ввесь закон і пророки спираються» (Мт 22, 37-40).

Любов до Бога

Любитимеш Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всією силою твоєю (Втор 6,4-5).

Що означає любити Бога?

Християнське життя починається з зустрічі з Ісусом Христом, яка надає життю новий напрямок, нову перспективу. Ісус Христос заповідає любов як основний принцип життя: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього [...] жив життям вічним» (Йо 3,16). Віра в Божу любов — це благодать і основний вибір життя християнина: «Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому» (1 Йо 4,16).

Любов до Бога — це наша відповідь на Божу любов до нас. «Ми любимо, бо Він перший полюбив нас» (1 Йо 4, 19). Виражаємо нашу любов до Бога усім нашим життям, перш за все — у молитві, життєвій позиції, вчинках. **Виявляємо свою любов до Бога, коли приймаємо те, що від Бога походить, виконуємо Його заповіді, живемо і діємо з любові до Бога і ближніх.**

Це бо любов до Бога: берегти його заповіді. А заповіді його не тяжкі (1 Йо 5,3).

Любов до ближнього

Любитимеш ближнього твого, як самого себе (Лев 19,17).

Чому любимо ближніх?

Господь Бог любить кожну людину. Він творить її на Свій образ, дає їй безсмертну душу. Кожна людина покликана до вічного життя в Бозі. Ісус Христос спасає кожну людину своїм воплоченням, стражданням, смертю й воскресінням. Усі люди, на перший погляд такі різні, нагадують нам про Бога – Створителя і Спасителя.

Приймаючи безмежну Божу любов і опіку, відповідаємо нашою любов'ю до Бога і до людей. **Любов до Бога виявляється у нашій любові до людей.**

Ближніми нашими є всі люди — рідні, приятелі, сусіди, незнайомі, а навіть вороги. Ми любимо рідних і друзів, піклуємося про незнайомих. Але як бути з тими, чиї наміри й дії спрямовані проти нас?

Ісус закликає нас до цілісної любові до Бога і до ближніх – до любові, яка поєднує наші переконання, відчуття, слова і дії. «Коли хтось каже: «Я люблю Бога», а ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить. І таку ми заповідь одержали від нього: «Хто любить Бога, той нехай любить і брата свого» (1 Йо 4,19-21). «Хто ж любить брата свого, той у світлі перебуває, і в ньому нема причини до падіння. Хто ж ненавидить брата свого, той у темряві, і в темряві він ходить, і куди йде, не знає, бо темрява у нього засліпила очі» (1 Йо 2,10-11).

Ось, що вам заповідаю: щоб ви любили один одного! (Йо 15,17),

Любов до себе

Рука твоя хай буде готова допомогти мені, бо твої заповіді я собі вибрав.
Я прагну, Господи, твого спасіння; закон твій — моя відрада (Пс 119,173-174).

Що означає любити себе?

Від самого початку нашого життя приймаємо любов від Бога та інших людей, насамперед рідних, близьких. Приймаючи їхню любов, усвідомлюємо себе, вчимося приймати і любити себе. Ми найкраще знаємо власні позитиви негативи, але любити означає приймати, шанувати, прощати. Любити себе означає прийняти своє життя як величний дар від Творця, відкритися на любов Божу та інших людей, повністю віддати Богові власне життя й усі турботи.

Любов до себе – це не самолюбування, не егоцентризм, не нарцисизм, а відчуття власної гідності, самоповага, самосвідомість, готовність до самопожертви. Людина, яка приймає, цінує і любить себе, здатна й належно приймати, шанувати і любити інших людей.

Ісус навчає: «Той, у кого мої заповіді, і хто їх береже, той мене любить. Хто ж мене любить, того мій Отець полюбить, і я того полюблю і йому об’явлю себе» (Йо 14,21).

Молитва

Пс 119.10-12

Усім моїм серцем я тебе шукаю;
Не дай мені відхилитись від заповідей твоїх.
Я в моїм серці сховав твоє слово, щоб не згрішити проти тебе.
Благословен єси, о Господи! Навчи мене твоїх установ.

Для роздумів

Як виявляю мою любов до Бога?

По чому видно, що люблю моїх ближніх?

Чи люблю себе? Як це виявляється?

Самостійно прочитайте:

Співдія з Богом у ділі спасіння // Катехизм УГКЦ «Христос — наша Пасха», 744-747.

Найважливіше у цій темі:

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Українська Греко-Католицька Церква Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer Ukrainian Greco-Catholic Church

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

The Lord's Love of Sinners

God's will is to save us, and nothing pleases Him more than our coming back to Him with true repentance. … It was precisely in order to show that there is nothing closer to God's heart that the divine Word of God…lived among us in the flesh, and did, suffered, and said all that was necessary to reconcile us to God the Father, when we were at enmity with Him. … He also taught us in many different ways that we should wish to imitate Him by our own kindness and genuine love for one another.

So it was that Christ proclaimed that He had come to call sinners to repentance, not the righteous, and that it was not the healthy who required a doctor, but the sick. … To give the same lesson He revived the man who, having fallen into the hands of the brigands, had been left stripped and half-dead from his wounds; he poured wine and oil on the wounds, bandaged them, placed the man on his own mule and brought him to an inn, where he left sufficient money to have him cared for, and promised to repay any further expense on his return.

Again, He told of how that Father, who is goodness itself, was moved with pity for his profligate son who returned and made amends by repentance; how he embraced him, dressed him once more in the fine garments that befitted his own dignity, and did not reproach him for any of his sins.

So too, when He found wandering in the mountains and hills the one sheep that had strayed from God's flock of a hundred, He brought it back to the fold, but He did not exhaust it by driving it ahead of Him. Instead, He placed it on His own shoulders and so, compassionately, He restored it safely to the flock.

Accept my yoke, He said, by which He meant His commands, or rather, the whole way of life that He taught us in the Gospel. He then speaks of a burden, but that is only because repentance seems difficult. In fact, however, my yoke is easy, He assures us, and my burden is light.

St. Maximos the Confessor

Visit *www.ecpubs.com* for more publications.